

PARAULA I VIDA

Crist Viu, esperança nostra (II)

Continuem la síntesi de l'**Exhortació postsinodal «Viu Crist»** del Sant Pare Francesc (25 de març de 2019), dirigida als joves i a tot el Poble de Déu.

5. El capítol cinquè (nn. 134-178) titulat **«Camins de joventut»** presenta la joventut com un temps de somnis i d'eleccions a les quals se sumen les ganes de viure i d'experimentar. El Papa subratlla com per més que un visqui i experimenti no arribarà al fons de la joventut, no coneixerà la veritable plenitud de ser jove, si no troba cada dia el gran amic, si no viu en amistat amb Crist. A continuació, el capítol se centra en el creixement i la maduració dels joves, destacant que créixer és conservar i alimentar les coses més precioses que regala la joventut, però al mateix temps és estar obert a purificar el que no és bo i a rebre nous dons de Déu, que crida a desenvolupar el que un hom val. Anima els joves a seguir les sendes de fraternitat per a no caure en la temptació de tancar-se en un mateix, en els propis problemes, sentiments ferits, lamentacions i comoditats. El capítol acaba demanant joves compromesos (nn. 168-174) i els anima

a comprometre's perquè sap que «el teu cor, cor jove, vol construir un món millor». I acaba demanant-los que siguin missioners valents, que donin testimoni de l'Evangeli a tot arreu, amb la seva pròpia vida.

6. **«Joves amb arrels»**, és el títol del capítol sisè (nn. 179-201). El Papa amb to personal anima el jove «que no t'arrenquin de la terra», demanant-li que no menyspreï ni rebutgi la història, la riquesa espiritual i humana que es va anar transmetent al llarg de les generacions, ignorant tot el que els ha precedit. Per això el document anima els joves a cuidar la seva relació amb la gent gran, advertint del perill de la ruptura entre generacions. Si els joves i els ancians s'obren a l'Esperit, produeixen una combinació meravellosa. Els ancians somien i els joves veuen visions. Com es complementen les dues coses? Els convida a arriscar-se junts, joves i ancians, per poder aprendre els uns dels altres.

7. El capítol setè (nn. 202-247) està enterament dedicat a **«La pastoral dels joves»**. El Papa afirma amb rotunditat que la pastoral juvenil ha de ser una pastoral sinodal, subratllant com els mateixos jo-

ves són agents de la pastoral juvenil. I proposa unes grans línies d'acció en la pastoral dels joves (nn. 209-215): una és la *recerca*, la convocatòria, la crida que atregui nous joves a l'experiència del Senyor. Una altra és el *creixement*, el desenvolupament d'un camí de maduració dels que ja han fet aquesta experiència. El Papa destaca que necessitem crear ambients adequats, llocs propis que ells puguin condicionar al seu gust, i on puguin entrar i sortir amb llibertat, llocs que els acullin i on s'hi puguin acostar espontàniament i amb confiança a l'encontre d'altres joves. Dedicar un apartat també a parlar de la pastoral de les institucions educatives (nn. 221-223), presentant diferents àmbits per desenvolupar pastorals concretes.

Finalment, el capítol acaba reclamant una pastoral popular juvenil, animant al fet que els joves siguin sempre missioners, i acaba destacant que és imprescindible l'acompanyament dels adults (nn. 242-247) ja que els joves necessiten ser respectats en la seva llibertat, però també necessiten ser acompanyats.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Trobada anual dels preveres de la Cerdanya francesa i catalana

Anualment, els capellans de l'arxiprestat de Núria-Cerdanya i els germans preveres de la Cerdanya del bisbat veí de Perpinyà-Elna, realitzen una jornada de trobada amb alternança en un i altre costat de la frontera. El dijous 20 de juny va tenir lloc la trobada transfronterera d'enguany que van realitzar a les viles de Targassona i Llo. Enguany a la trobada hi va participar l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i els vicaris generals d'Urgell i Perpinyà-Elna, així com els dos arxiprestes-degans de Cerdanya i de Prades de Conflent.

Van poder visitar la central solar Thémis, una planta de producció d'energia elèctrica transformant l'energia solar natural, i a Llo, van conèixer les instal·lacions de la central solar termodinàmica per concentració que serà inaugurada properament.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Construir junts el futur, el regne!

Poques vegades he concelebrat en la celebració de l'eucaristia d'un casament. Fa unes setmanes, vaig tenir-ne l'oportunitat. L'església, romànica, convidava al recolliment, a escoltar la paraula de Déu i a pacificar l'esperit davant la seva presència, que ens embolcallava en aquell espai sagrat. Els familiars i els amics del nuvis hi ajudaven amb la seva participació i implicació.

El nuvi i la núvia han fet voluntariats de llarga durada en missions catòliques. El seu trobament va ser una mica complicat. Guerres, migracions, persones que sofrien fugint d'infern... tam-

bé, però, l'amor que es posa en camí i surt de les zones de confort per acollir, ajudar i estimar. L'homilia del mossèn tenia aquestes experiències com a referents: [...]. «Ens heu convidat a celebrar el vostre amor, la bona notícia que és possible estimar, lliurar-se, fer projectes conjunts i aquesta celebració és, alhora, sagrament que esdevé per a tots nosaltres un signe, una presència de l'Amor de Déu a la humanitat. Sabeu el que heu viscut. Disposeu, ara, d'una pàgina en blanc per escriure la història del vostre amor. No us podeu acontentar amb un to sentimental i ro-

màntic, bo i que la comunicació de sentiments jugui un paper molt important en la vida de parella. En el dia a dia, s'ha de conrear l'amor amb fidelitat creativa. Cal lluitar perquè la seva flama no s'apagui mai, perquè encengui les nostres vides cada vegada més [...]. Heu escollit l'evangeli de les benaurances, que són el nostre codi de felicitat, de l'autèntica, que es fa present en la vida quan sortim del nostre jo egoista i ens descendentrem i sabem girar el rostre, les mans i el cor vers l'altre. Actuant així, rebem el generós regal de la felicitat [...]. Sou per a nosaltres motiu d'esperança, perquè

us voleu casar per ser feliços i perquè en el vostre projecte hi ha un espai per a la felicitat dels altres [...]. La vostra experiència de fe i de vida, el camí de les benaurances del qual heu recorregut un bon tros, us fa col·laboradors del Regne de Déu. El voleu present en el vostre dia a dia. Jesús us necessita per fer-lo avançar.»

«Després es va girar cap als deixebles i, a part, els digué: Feliços els ulls que veuen el que vosaltres veieu!» (Lc 10, 23). L'homilia ens convidà a tots els presents a no adormir-nos ni acomodar-nos. Ara és feina nostra.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Vive Cristo, esperanza nuestra (II)

Continuamos la síntesis de la **Exhortación post-sinodal «Vive Cristo»** del Santo Padre Francisco (25 de marzo de 2019) dirigida a los jóvenes y a todo el Pueblo de Dios.

5. El capítulo quinto (nn. 134-178) titulado **«Camino de juventud»** presenta la juventud como un tiempo de sueños y de elecciones a las que se suman las ganas de vivir y de experimentar. El Papa subraya cómo por más que uno viva y experimente no llegará al fondo de la juventud, no conocerá la verdadera plenitud de ser joven, si no encuentra cada día al gran amigo, si no vive en amistad con Cristo. A continuación, el capítulo se centra en el crecimiento y la maduración de los jóvenes, destacando que crecer es conservar y alimentar las cosas más preciosas que regala la juventud, pero al mismo tiempo es estar abierto a purificar lo que no es bueno y a recibir nuevos dones de Dios que llama a desarrollar lo que uno vale. Anima a los jóvenes a seguir las sendas de fraternidad para no caer en la tentación de encerrarse en uno mismo, en los propios problemas, sentimientos heridos, lamentos y comodidades. El capítulo termina pidiendo jóvenes comprometidos (nn. 168-174) y los anima a comprometerse porque sabe que «tu corazón, corazón joven, quiere construir un mundo mejor». Y termina pidiéndoles que sean misioneros valientes, que den testimonio del Evangelio en todas partes, con su propia vida.

6. **«Jóvenes con raíces»**, es el título del capítulo sexto (nn. 179-201). El Papa en tono personal anima al joven a «que no te arranquen de la tierra», pidiéndole que no desprecie ni rechace la historia, la riqueza espiritual y humana que se fue transmitiendo a lo largo de las generaciones, ignorando todo lo que les ha precedido. Por eso el documento anima a los jóvenes a cuidar su relación con los ancianos, advirtiéndoles del peligro de la ruptura entre generaciones. Si los jóvenes y los ancianos se abren al Espíritu, producen una combinación maravillosa. Los ancianos sueñan y los jóvenes ven visiones. ¿Cómo se complementan ambas cosas? Les invita a arriesgarse juntos, jóvenes y ancianos, para poder aprender unos de otros.

7. El capítulo séptimo (nn. 202-247) está enteramente dedicado a **«La pastoral de los jóvenes»**. El Papa afirma con rotundidad que la pastoral juvenil debe ser una pastoral sinodal, subrayando como los mismos jóvenes son agentes de la pastoral juvenil. Y propone unas grandes líneas de acción en la pastoral de los jóvenes (nn. 209-215): una es la *búsqueda*, la convocatoria, la llamada que atraiga nuevos jóvenes a la experiencia del Señor. Otra es el *crecimiento*, el desarrollo de un camino de maduración de los que ya han hecho esa experiencia. El Papa destaca que necesitamos crear ambientes adecuados, lugares propios que ellos puedan acondicionar a su gusto, y donde puedan entrar y salir con libertad, lugares que los acojan y donde puedan acercarse espontáneamente y con confianza al encuentro de otros jóvenes. Se dedica un apartado también a hablar de la pastoral de las instituciones educativas (nn. 221-223), presentando distintos ámbitos para desarrollar pastorales concretas. Finalmente, el capítulo termina reclamando una pastoral popular juvenil, animando a que los jóvenes sean siempre misioneros, y termina destacando que es imprescindible el acompañamiento de los adultos (nn. 242-247) ya que los jóvenes necesitan ser respetados en su libertad, pero también necesitan ser acompañados.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Festa del voluntariat a la Llar Santa Anna dels Franciscans de Creu Blanca

El dissabte dia 6 de juliol, a la Llar Santa Anna dels Germans Franciscans de Creu Blanca, al Castell del Remei (Penelles), va tenir lloc la festa de família i diada del final de curs amb el nombre voluntariat que hi treballa, com els religiosos, els acollits i les seves famílies.

La Missa fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives i hi van concelebrar Mn. Carles Albert Ospina i Mn. David Codina. Hi van assistir l'Il·lm. Sr. Alcalde de Penelles, Sr. Eloi Bergós; la Sra. Vicepresidenta del Consell Comarcal i Alcaldessa de Bellmunt d'Urgell, Sra. Sònia Valero. A l'inici de la missa el Germà Superior de la Comunitat, Gmà. Miguel Ángel Montero Luque, va voler agrair la presència de tots a l'Eucaristia i a la posterior celebració destacant com sempre que els Germans Franciscans de Creu Blanca volen que la seva atenció als residents sigui una autèntica obra d'amor i que s'hi puguin sentir com en una Llar.

A la l'homília, Mons. Joan-Enric va glossar les lectures proclamades d'aquell diumenge on Jesús «en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avancesin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar». Destacà que havíem de

viure amb alegria poder compartir la trobada de tots i l'Eucaristia d'acció de gràcies, agraint ben sincerament el treball de tantes persones que permeten que la Llar Santa Anna sigui una autèntica «llar» i una família, per a les persones que hi viuen i que tenen necessitats especials i destacà que quan donem realment, rebem molt més d'elles perquè ens ensenyen allò més important a la vida: la gratuïtat i l'amor. L'Arquebisbe destacà el carisma franciscà de Creu Blanca que impregna els treballadors i voluntaris de la Llar i que es traspuja, i destacà el valor de fer festa i celebrar la fe, perquè anticipem el banquet del cel. Animà els fidels a saber valorar el treball generós i entregat i en finalitzar la celebració es va fer un acte de record i homenatge al fundador de l'Institut, el P. Isidoro Lezcano.

▮ Trobada dels delegats de Joventut i MCECC.

Els dies 10 i 11 de juny, els delegats diocesans de Pastoral de Joventut de les diòcesis amb seu a Catalunya, acompanyats de Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona i encarregat d'aquest àmbit pastoral a la Conferència Episcopal Tarraconense, van celebrar la reunió de final de curs a la Casa de Sant Josep de Vinyols i els Arcs (Germans de les Escoles Cristianes - Cambrils). En aquesta trobada també hi han participat els consiliaris i

animadors de la fe del Moviment de Centres d'Esplais Cristianes Catalans (MCECC).

En la trobada es parlà de com concretar en la pastoral juvenil de Catalunya el contingut de l'exhortació apostòlica del papa Francesc adreçada, principalment, als

joves *Christus vivit* (Crist viu), a més de revisar el curs present i fer la programació del proper curs pastoral 2019-2020.

Com a activitats destacades, el curs vinent hi haurà un pelegrinatge jove des de Manresa a Montserrat, el dies 25 i 26 d'abril, i la Jornada d'Animadors de Joves tindrà lloc el 8 de febrer a Manresa, a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

També, en breu, s'activarà la nova pàgina web del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ) que portarà per nom *Església jove*.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE EL PARENOSTRE

Una pregària de demana confiança

Jesús posa en els llavis dels seus deixebles una pregària breu, audaç, formada per set peticions.

De fet, Jesús convida els seus deixebles a apropar-se a Déu i a adreçar-li amb confiança algunes peticions: en primer lloc respecte a ell i després respecte a nosaltres. No hi ha preàmbuls, en el parenostre. Jesús no ensenya fórmules per «guanyar-se» el Senyor, sinó que invita a pregar-li fent caure les barreres de la submissió i de la por.

La pregària del parenostre té les seves arrels en la realitat concreta de l'home. Per exemple, ens fa demanar el pa, el pa de cada dia: petició senzilla però essencial, que diu que la fe no és una qüestió «decorativa», separada de la vida, que in-

tervé quan estan cobertes totes les altres necessitats.

Jesús, en la pregària, no vol desconnectar l'ésser humà, no el vol anestesiar. No vol que esmorream les preguntes i les peticions aprenent a suportar-ho tot. En canvi vol que cada sofriment, que cada inquietud, s'adrexi al cel i es converteixin en diàleg.

Tots hauríem de ser com el Bartimeu de l'Evangelí (cf. *Mc* 10,46-52).

Els evangelis ens expliquen l'exclamació de joia que brolla del cor de Jesús, ple de sorpresa agrait al Pare (cf. *Mt* 11,25-27).

La pregària de petició és autèntica, és espontània, és un acte de fe en Déu que és el Pare, que és bo, que és omnipotent. És un acte de fe

en mi, que soc petit, pecador, pobre. I per això la pregària per demanar qualsevol cosa és molt noble. Déu és el Pare que té una compassió de nosaltres immensa, i vol que els seus fills li parlin sense por, directament anomenant-lo «Pare»; o en les dificultats dient: «Senyor, què m'has fet?». És per això que li ho podem explicar tot, fins i tot les coses que en la nostra vida romanen distorsionades i incomprensibles. I ens ha promès que estarà sempre amb nosaltres, fins a l'últim dia que pasarem en aquesta terra. Diguem el parenostre començant així, senzillament: «Pare» o «Papà». I ell ens comprèn i ens estima tant!

Dimecres, 12 de desembre de 2018

L'Església d'Urgell inverteix recursos per fer accessible el mercat laboral a les persones que n'han quedat fora

A través de l'empresa Grapats de gestió i reciclatge de roba i objectes, i de la formació i l'acompanyament en programes de Càritas

«Germans, en nom de nostre Senyor Jesucrist, el Senyor, us manem i recomanem que treballem en pau per guanyar-vos el pa que mengem». Així ho diu Pau en el capítol 3 de la Segona Carta als Tessalonicencs. La nostra acció en el món, el nostre treball quotidià, és important per sentir-nos dignes i realitzats. Aquesta és una de les missions de Càritas: ajudar a les persones a superar les seves limitacions i construir una realitat favorable.

L'aposta per la reincorporació en el marc laboral de les persones que n'han quedat descavalcades té aquest sentit d'acompanyament i de formació; perquè això permet que les persones cerquin fórmules per sentir-se més actives i més dignes. D'una banda, la creació d'una empresa d'inserció laboral permet que les persones adquireixin nous hàbits i dona un marc per al suport a persones amb discapacitat, alhora que ho fa donant resposta a les necessitats de cura del medi ambient que reclama la terra. De l'altre, el programa laboral de Càritas ha permès la formació i l'especialització de moltes persones arreu del bisbat.

Programa laboral

S'han invertit, l'any 2018, 112.480 euros per donar formació en informàtica, jardineria, pintura, en la cura dels altres, neteja, bugaderia, cambrer, au-

xiliar de granja, en francès, en seguretat viària, i a través d'aquesta formació 158 persones s'han pogut reinserir laboralment. Els itineraris d'acompanyament de Càritas s'han intensificat per aconseguir millors resultats i s'han fet 1.274 hores de formació. La major part dels usuaris d'aquests programes tenen entre 25 i 45 anys, un 28% tenen més de 45 anys.

Empresa d'inserció laboral

D'altra banda, l'empresa d'inserció Grapats (dirigida per Càritas d'Urgell) ha aconseguit generar 19 llocs de treball d'inserció laboral en el mateix període, a través, majoritàriament, de la gestió en roba i objectes de segona mà, el seu camp de treball. 9 persones han seguit el programa Activa't per a joves amb discapacitat i 2 persones han quedat inserits en una empresa ordinària, després de 911 hores de formació. A l'abril d'aquest

mateix any, es va inaugurar un nou centre de recollida i tria de roba al polígon industrial de La Seu d'Urgell, lloc on és la seva seu social, que ha permès crear 8 llocs de treball estable per a persones amb discapacitat o amb problemàtiques de salut mental, millorant la gestió del gran volum de roba amb la que es treballa. S'hi han invertit 445.151 euros. L'objectiu de Grapats és treballar per la cohesió social i la sostenibilitat humana i ambiental del planeta, a través d'un projecte empresarial de caire

social que aconsegueix una gestió conseqüent i equilibrada, que genera ocupació i alhora sosté processos d'acompanyament sociolaboral.

D'aquesta manera es posa en relleu la tasca de l'Església en favor dels més desfavorits, en aquest cas, en relació al marc laboral, un espai fonamental per a què les persones reconstrueixin les seves relacions familiars i socials. S'inverteixen els recursos necessaris per millorar l'ocupabilitat de les persones que es troben en situació de vulnerabilitat social i laboral.

► **Festa de Sant Antoni de Pàdua a Ponts.** El dijous 13 de juny, festivitat de Sant Antoni de Pàdua, va tenir lloc a Ponts la tradicional festa en honor del sant franciscà, que ens dona exemple d'obediència i humilitat. Així, a la tarda, i al carrer Vilanova, que venera una imatge del sant en una capelleta, va tenir lloc el res del Rosari per devoció al sant. Més d'un centenar de persones s'hi van aplegar per resar

juntes la pregària del Rosari, que es va oferir pels difunts del darrer any, però també pels paletes —dels qui Sant Antoni és patró— i també Mn. Jaume Mayoral ho va oferir pels estudiants de l'Institut que aquests dies fan els exàmens de la selectivitat.

En acabar, es va repartir coca i xocolata entre tots els que van assistir a la celebració, en un bonic clima de

devoció al sant i d'agraïment per mantenir les tradicions del poble. La festa cloqué quan les alumnes del curs de sardanes del Centre cívic van ballar diferents peces, i a les danses es van afegir altra gent. Una tarda de tradició que va portar fins a la capelleta de Sant Antoni molta gent, de totes les edats, entre elles l'Alcaldeessa en funcions, i veïna del carrer Vilanova, Il·lma. Sra. Alba Basomba.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

12. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Dt 10,12-22 / Sl 147 / Mt 17,22-27]. Santa Joana Francesca de Chantal, rel.; **Urgell:** ■ beats Eusebi Codina i Millà, Ramon Illa i Sàlvia i Sebastià Ribera i Coromina, religiosos, i companys, mrs.; sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustinià.

13. ■ Dimarts [Dt 31,1-8 / Sl: Dt 32,3-12 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Sants Poncià (230-235), papa exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., mrs.; sant

Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr. **Urgell:** ■ beats Josep Tàpies i Sala i companys, prevs. i mrs. **Lleida:** ■ beats mrs. Missioners fills del Cor Immaculat de Maria.

14. ■ Dimecres [Dt 34,1-12 / Sl 65 / Mt 18,15-20]. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ Dijous [Ap 11,19a;12,1.3-6a.10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-26 / Lc

1,39-56]. Assumpció de la Benaurada Verge Maria; sant Tarsici, acòlit màrtir.

16. ■ Divendres [Js 24,1-13 / Sl 135 / Mt 19,3-12]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, a Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

17. ■ Dissabte [Js 24,14-29 / Sl 15 / Mt 19,13-15]. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de

Silva, vg. franciscana, fund. de les Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. ■ Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 38,4-6.8-10 / Sl 39 / He 12,1-4 / Lc 12,29-53]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; sant Nicolau Factor, prev. franciscà, de València; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec.

Diumenge XIX de durant l'any (C)

COMENTARI

Sempre vetllant per rebre el Senyor

La vigilància és un dels aspectes més importants de la vida cristiana. Ens ho diu clarament Jesús: *Estigueu a punt. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Feliços si els trobava sempre vetllant. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada*. Per què vigilar? Doncs perquè quan vingui el Senyor ens trobi sempre a punt. Aquesta vinguda pot ser o al final de la història, o també el moment de la nostra mort. Però ho podem aplicar a la vida de cada dia. De fet ha començat Jesús dient: *No tingueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne*. I llavors recomana: *Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten*. És a dir, Jesús vol que estiguem sempre a punt, vigilants per predicar el Regne de Déu i per això ens hem de despendre de les riqueses que són un destorb, una nosa per al Regne.

Després torna a parlar de la vigilància però fa referència als qui són dirigents, *administradors a qui l'amo confia el personal de servei, perquè els doni a temps l'aliment que els pertoca*. Això vol dir que l'espera significa servei, tractar bé els servents perquè ell també ho és. Això val pels deixebles i per tothom (Jesús no contesta a la pregunta que li fa Pere en aquest sentit).

La primera lectura ens parla dels israelites que eren a punt de sortir d'Egipte i fa referència a l'expectació que tenien: *El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics*. Ho esperava perquè el Senyor ja ho havia anunciat per endavant. I la carta als hebreus lloa la fe dels patriarques d'Israel: *L'Esriptura ha guardat la bona memòria dels antics perquè havien cregut, perquè creure és posseir anticipadament els béns que esperem*. Ells sempre atents a la voluntat de Déu disposats a servir el Senyor amb total desprendiment de tota altra cosa. És el que ens cal fer: sempre preparats i vigilants per servir el Senyor en qualsevol moment de la nostra vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 18,6-9)

Aquella nit de la sortida d'Egipte havia estat anunciada per endavant als nostres pares perquè se sentís encoratjats en veure acomplerts els juraments en què havien cregut. El vostre poble esperava la salvació dels justos i la perdició dels enemics. Amb un mateix fet castigàveu els adversaris i ens cobríeu de glòria a nosaltres, que vós havíeu cridat. Els fills sants d'un poble bo oferiren víctimes invisibles, es comprometeren a observar aquesta llei divina: tot el poble sant havia de participar igualment dels béns, com havia participat dels perills. Després entonaren per primera vegada els cants de lloança dels pares.

▶ Salm responsorial (32)

R. *Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat*. Justos, aclameu el Senyor, / fareu bé de lloar-lo, homes rectes. / Feliç la nació que té el Senyor per Déu, / feliç el poble que ell s'ha escollit per heretat. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren, / els qui esperen en l'amor que els té; / ell els allibera de la mort, / i els retorna en temps de fam. R.

Tenim posada l'esperança en el Senyor, / auxili nostre i escut que ens protegeix. / Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai; / aquesta és l'esperança que posem en vós. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 11,1-2.8-19) (Versió abreujada)

Germans, creure és posseir anticipadament els béns que esperem, és conèixer per endavant allò que encara no veiem. L'Esriptura ha guardat la bona memòria dels antics, perquè havien cregut. Gràcies a la fe, Abraham, quan Déu el cridà, obee a la invitació d'anar-se'n a la terra que havia de posseir en herència. Sortí del seu país sense saber on aniria. Gràcies a la fe, residí en el país que Déu li havia promès com si fos un foraster, vivint sota tendes igual que Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor. Gràcies a la fe, igual que Sara, que era estèril, Abraham obtingué la capacitat de fundar un llinatge, tot i la seva edat avançada; i és que va creure en la fidelitat de Déu, que li ho havia promès. Per això d'un sol home, ja caduc, en nasqué una descendència tan nombrosa com les estrelles del cel i com els grans de sorra de les platges de la mar. Tots aquests moriren en la fe, sense haver posseït allò que Déu els prometia, sinó contemplant-ho de lluny i saludant-ho, i confessant que eren estrangers i forasters en el país.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 12,32-48) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «No tingueu por, petit ramat: el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. Veneu els vostres béns i distribuïu els diners als qui ho necessiten. Feu-vos bosses que no s'envelleixin, aplegueu-vos al cel un tresor que no s'esgotarà; allà els lladres no s'hi acosten ni les arnes no fan malbé res. On teniu el vostre tresor hi tindreu el vostre cor.» Estigueu a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos. Feu com els criats, que esperen quan tornarà el seu amo de la festa de noces per poder obrir la porta tan bon punt trucarà. Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat passarà a servir-los d'un a un. Feliços si els trobava sempre vetllant, ni que vingué a mitjanit o a la matinada. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora que el lladre vindria, no hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sab 18,6-9)

La noche de la liberación les fue preanunciada a nuestros antepasados, para que, sabiendo con certeza en qué promesas creían, tuvieran buen ánimo. Tu pueblo esperaba la salvación de los justos y la perdición de los enemigos, pues con lo que castigaste a los adversarios, nos glorificaste a nosotros, llamándonos a ti. Los piadosos hijos de los justos ofrecían sacrificios en secreto y establecieron unánimes esta ley divina: que los fieles compartieran los mismos bienes y peligros, después de haber cantado las alabanzas de los antepasados.

▶ Salmo responsorial (32)

R. *Dichoso el pueblo que el Señor se escogió como heredad*.

Aclamad, justos, al Señor, / que merece la alabanza de los buenos. / Dichosa la nación cuyo Dios es el Señor, / el pueblo que él escogió como heredad. R.

Los ojos del Señor están puestos en quien lo teme, / en los que esperan su misericordia, / para librar sus vidas de la muerte / y reanimarlos en tiempo de hambre. R. Nosotros aguardamos al Señor: / él es nuestro auxilio y escudo. / Que tu misericordia, Señor, venga sobre nosotros, / como lo esperamos de ti. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 11,1-2.8-19) (Versión abreviada)

Hermanos:

La fe es fundamento de lo que se espera, y garantía de lo que no se ve. Por ella son recordados los antiguos.

Por la fe obedeció Abrahán a la llamada y salió hacia la tierra que iba a recibir en heredad. Salió sin saber adónde iba. Por fe vivió como extranjero en la tierra prometida, habitando en tiendas, y lo mismo Isaac y Jacob, herederos de la misma promesa, mientras esperaba la ciudad de sólidos cimientos cuyo arquitecto y constructor iba a ser Dios.

Por la fe también Sara, siendo estéril, obtuvo «vigor para concebir» cuando ya le había pasado la edad, porque consideró fiel al que se lo prometía. Y así, de un hombre, marcado ya por la muerte, nacieron hijos numerosos, como las estrellas del cielo y como la arena incontable de las playas.

Con fe murieron todos estos, sin haber recibido las promesas, sino viéndolas y saludándolas de lejos, confesando que eran huéspedes y peregrinos en la tierra.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 12,32-48) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No temas, pequeño rebaño, porque vuestro Padre ha tenido a bien daros el reino. Vended vuestros bienes y dad limosna; haceos bolsas que no se estropeen, y un tesoro inagotable en el cielo, adonde no se acercan los ladrones ni roe la polilla. Porque donde está vuestro tesoro, allí estará también vuestro corazón. Tened ceñida vuestra cintura y encendidas las lámparas. Vosotros estad como los hombres que aguardan a que su señor vuelva de la boda, para abrirle apenas venga y llame. Bienaventurados aquellos criados a quienes el señor, al llegar, los encuentre en vela; en verdad os digo que se ceñirá, los hará sentar a la mesa y, acercándose, les irá sirviendo. Y, si llega a la segunda vigilia o a la tercera y los encuentra así, bienaventurados ellos. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora viene el ladrón, velaría y no le dejaría abrir un boquete en casa. Lo mismo vosotros, estad preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.»